

IRTENBIDE GABEKO UHARTEA

Historio hau duela 400 urte gertatu zen, Afrikako kostaldeko herri batean, Luzhits izenekoa. Bertan pertsona asko bizi ziren, horietako bat Bassel, 10 urteko mutiko bat beraren amarekin bizi zena. Bassel asko maite zion bere amari, egunero, ur bila joaten zen bera eta bere amarentzat. Atsaldetan, kalera irteten zen eta lagunekin egoten zen. Eta bueltatzean, afaria itxaroten zion bere etxeko mahai gainean. Ez zen eskolara joaten, baina beraren amak irakurtzen erakutsi zion.

Goiz batean, zarata arraro bat entzun zuen, zer zen identifikatzen zailatu zen baina ezin izan zuen. Ohetik altsatzerakoan, ama esnatu zuen eta etxeko atetik irteterakoan, itsasontzi arraro bat ikusi zuten kostan. Harrituta gelditu ziren, ez zutelako inoiz horrelako itsasontzi bat ikusi, beraz gerturatu egin ziren. Kostara heltzerakoan, itsasontzitik pertsona batzuk jaisten zeudela konturatu ziren, pertsona horiek, zuriak ziren eta ez ziren herrikoak. Bat-batean, tiro bat entzun zuten, itsasontziko pertsona bat izan zen, itsasontziko pertsona guztiak bera bajatu ziren eta herriko pertsona hartzen hasi ziren. Ohiuak eta negarrak entzuten ziren, hura gerra bat ematen zuen. Bassel eta bere ama korrika hasi ziren, ez zekiten ondo zer gertatzen zen, baina berdin zuen, zerbait txarra gertatzen zegoela zekitelako. Etxera heldu ziren, itsasontziko pertsonak, herri guztitik zeuden, pertsona itsasontzira eramaten, eta pertsonaren bat ezetz esaten bazuen eta gatazkak sortzen bazuen, tiro batez hiltzen zioten. Bat-batean, pertsona batzuri entzun zion Basselek, eta atea zabaltzen zuen zein zen ikusteko. Atetik ikusterakoan, itsasontziko pertsonak zirela ohartu zen, eta ikusi egin zioten. Bassel susto galanta hartu zuen, eta etxe barrura sartu zen. Zuriek, atea bota zioten, eta Basselen ama Basseli babesteko, beraren aurrean jarri zen. Ezin izan zuen ezer egin, eta biei hartu zioten. Bassel ohiuka zegoen, bere amari deitzen, eta gutxinaka gutxinaka nola bere amarengandik banatzen zuten ikusi zuen. Basseleri, itsasontzi barrura eraman zioten, eta bat-batean, itsasontzi barruan zegoen kartzela antzerako batera eraman zioten. Ez zen kartzelan zegoen bakarra, berarekin batera, pilabat pertsona zeuden, denak ohiuka, denak negarrez, batzuri bere familiaren gandik separatu zioten, beste batzuen familiakoei, hil egin zioten... Bassel negarrez zegoen, kartzelako ertz batean. Ez zekien zer zegoen pasatzen, eta beraren amari aurkitu nahi zion. Momentu horretan, neskaila bat gerturatu zen berarengana.

— Kaixo – esan zion Basseli.

Basselek ez zion erantzun, negarrez zegoelako.

— Ni Imani deitzen naiz, eta nire amarengandik separatu didate. – esan zion Basseli negarrez.

— Ni Bassel naiz, eta nire amagandik separatu naute, eta asko maite dut. – erantzun zion Basselek malkoen artean.

— Lasai egon Bassel – esan zion – seguru hemendik gutxira berriz elkartuko zarete – erantzun zion Imanik.

Imani, Basselen ondoan jarri zen, eta lo hartu zuten, oso nekatuta zeudelako. Ez zen denbora asko pasatu, itsasontzia mugitzen hasi zela konturatu ziren arte. Eta esnatu egin ziren, negar egiteari laga zuten, baina oso triste egoten jarraitzen ziren. Orduak pasatu ziren, egunak ere, eta itsasontzia, mobitzen jarraitzen zuen. Eta bat-batean, gelditu egin zela konturatu ziren. Ez zuten ideiarik non egon ahal ziren. Orduan, Kartzelatik kanpo, pertsona batzuk gerturatzeko zeudela konturatu ziren, eta kartzelako atea zabaltzeko zuten, esku artean, latigoak zuten, eta Bassel eta Imani, asustatu egin ziren. Kartzelatik irten egin zirenean, uharte batean zeudela konturatu ziren. Itsasontzitik irtetarakoan, pertsona asko ihes egiten saiatu ziren, baina ezin izan zuten, pertsona asko latigoekin zeudelako. Uharteko jauregi batera eraman zioten. Jauregiak, hiru pisu zituen, eta harriz eginda zegoen. Barrura sartzerakoa, gela batera sartu zioten, eta atea itxi zioten. Nahiz eta ihes egiten saiatu, ezin izan zuten. Egunean behin jaten ematen zioten, eta ogia soilik ematen zien. Egunak pasatu ziren eta egun batean, logelatik atera zioten. Basel eta Imani, ez zekiten zer nahi zuten, baina bat-batean, zuri bat berba egiten hasi zen.

— Etxeak egin behar dezute harriekin, beraz hasi egiten. Norbaitek ezetz esaten badu, latigoekin jo egingo diegu. — esan zuen.

Bassel eta Imani, asustatu egin ziren, baina egin beharrekoa egin behar izan zuten. Ezin ziren gelditu, bestela latigoarekin joak izaten ziren. Eta ia egunero erabiliak izaten ziren horrelako gauzak egiteko. Orduak, egunak eta urteak pasatu ziren, eta 10 urteko umetxoak, 16 izatera pasatu ziren. Basel, esperantza galdu zuen, baina Imanik ez, beti zegoen, edozer gauzatan fijatzen, baina ez zuen ezer aurkitzen. Egun batean, logela berdinean zegoen andra bat hil zen. Eta zuriak, logelatik atera zioten. Momentu horretan, Imaniri ideia bat okurritu zitzaion, eta Basseli esan zion.

— Basel, ideia bat izan dut. — esan zion.

— Zer ideia? — galdetu zion Imaniri.

— Konturatu naiz, hemendik irteteko modu bakarra, hilda egotea dela, beraz, gu hildakoak egiten bagara, hemendik aterako gaituzte. — esan zion Basseli.

Bassel ez zegoen ideia honekin oso zihur, baina ez zuen bizitza guztia leku berean esklabu moduan egotea nahi, beraz baietz esan zion. Imaniren amamak arnasa kontrolatzen erakusten zion txikia zenean, beraz, Basseli hau nola egiten zen erakutsi zion, horrela, bihotz taupadak, polikiago joango ziren, eta hilda zeudela emango zuen.

Eguna heldu zen, goiza zen, eta Basel eta Imani, arnasketa kontrolatzen hasi ziren. Ordu bat egon ziren horrela, eta bat-batean, lurrera bota ziren. Antzerkia hasi zen. Zuriak, logelara heldu ziren, eta sartzerakoan, bizirik jarraitzen zutela zihurtatu zuten, beraien bihotzeko taupadak entzunez, ez zutenez ezer entzun, hilda zeudela pentsatu zuten. Zuriak, gelatik atera zieten, eta bakoitzari, saku batean sartu zien, eta sakua, harri handi batetara lotuta zegoen. Momentu horretan, inor ez zekien zer ari zen gertatzen, eta esuzteko batean, zuriak, itsasora bota zieten. Basel, arnas gabe gelditzen hasi zen, eta irtetzen saiatzen zebilen, minutu bat pasatu zen, Basel, ez zekien nola irten eta momentu berean arnas gabe gelditzen ari zen, bat-batean, soka bat aurkitu zuen saku barruan eta tiratzerakoan, sakua apurtu egin zen. Basel gora igo zen eta arnasa hartu zuen. Hil egin behar zela uste

zuen, baina ez zen horrela izan. Bat-batean, Imanirena gogoratu zen, eta beraren izena ohiukatzen hasi zen, baina ezer, ez zuen erantzunik izan. Behera begiratzerakoan, beraren sakua ikusi zuen, beraz arnasa hartu eta jeitsi egin zen. Bera zegoen sakura heltzerakoan, ez zuen mugimendurik ikusi, beraz esperantza gutxiago izan zuen, eta sakua sabaltzerakoan, Imani zegoen barruan, begiak zabalik zituen, baina ez zuen gora joateko indarrik. Bassel, Imaniri hartu eta gora igeri egiten hasi ziren, Bassel indar gabe gelditzen zegoen, baina, gora igeri egiten jarraitzen zuen. Gora heldu ziren, eta arnasa sakon hartu zuten biok.

— Ondo zaude? – galdetu zion Bassel Imaniri.

— Bai, momentu batean, boltzatik ez nintzela irtengo pentsatu dut. – erantzun zion Imanik.

— Boltzarena, ezuztekoz harrapatu gaitu – esan zion Basselek.

— Ba bai – erantzun zion.

— Ez nuen espero horrelako ezer – esan zion Bassel

— Nik ere ez – erantzun zion Imanik.

Bassel eta Imani, ertzera joan ziren, eta heltzerakoan, harroken artean eseri ziren, pixka bat deskantatzeko. Basselen amari eta Imaniren amonari salbatzea pentsatu zuten, baina ezin izango zen, zuri asko zeudelako itsasontzi ondotik. Harroketatik altsatu ziren, eta malkoekin, ondoan zuten herrira habiatu ziren. Heltzerakoan, paper bat aurkitu zuten lurrean. Hartzerakoan, itsasontzien irteerak zirela ohartu ziren. Eta konturatu ziren, itsasontzi batek, euren herrira eraman ahal zietela. Baina infiltratu egin beharko ziren. Beraz, buztitako arropa aldatu behar izango zuten. Bat-batean, leiho baten kanpoan zeuden arropak hartu zuten, eta itsasontzira habiatu ziren. Heltzerakoan, itsasontziko lehio batetik sartu ziren. Eta armairu baten sartu ziren, inor ez ikusteko. Itsasontzia, mugitzen hasi zen, eta Imani eta Bassel, lo hartu zuten. Imani esnatzerakoan, gaua zen, eta itsasontzia heltzeko zegoen. Ordu bat pasatu zen eta itsasontzia herrira heldu zen. Imanik, Basseli esnatu zion, eta lehiotik irten ziren. Herrira heltzerakoan, pertsona batzuei, ezagutu zioten, nahiz eta 6 urte pasa. Bassel eta Imani, Basselen etxe zaharrera heldu ziren. Bassel, sartzea nahi zuen, naiz eta beraren amaren oroitzapen asko burura etorri.

— Seguru ahal zaude zure etxera sartzea nahi duzula Bassel? – galdetu zion Imanik.

— Bai, naiz eta oroitzapen asko eduki, nire etxea da. – erantzun zion.

— Seguru, oroitzapen on asko dituzula esta? – galdetu zion Imanik.

— Bai, asko maite nuen, eta oso pertsona ona zen. – Erantzun zion.

Bassel eta Imani, basselen etxera sartu ziren, eta etxera sartzerakoan, 6 urte lehenago utzi zuten bezala zegoen. Bassel, negarrez hasi zen, oroitzapen guztiengatik, baina oroitzapen onekin gelditzen saiatu zen, eta gaua guztia, Imaniren ondoan pasatu zuen bere amaren

historioak kontatzen. Eta Imanik, beraren amamaren oroitzapen onak kontatu zion Basseli, naiz eta momentu txarrak pasatu, onekin gelditzen zailatu zirelako.